

„Olvassátok!
Szeressétek!!
Hirdessétek!!!”

– bellablack, moly.hu

THE WALL OF WINNIPEG *and Me*

szívvel a falnak

fine selection

M A R I A N A Z A P A T A

NEW YORK TIMES ÉS USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

M A R I A N A Z A P A T A

**THE WALL OF
WINNIPEG**
and Me

szívvel a falnak

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

Első fejezet

KINYÍROM EZT A SEGGFÉJET.
Egy szép napon biztosan.

Egy szép napon, jóval azután, hogy felmondtam, nehogy rám te-relődjön a gyanú.

– Aiden... – morogtam, bár tudtam, hogy feleslegesen erőlkö-döm. A morgolódásom mindig azt a hírhedt, lesajnáló tekintetet vál-totta ki belőle, ami miatt már nem egy verekedésbe keveredett. Leg-alábbis ahogy hallottam. Én viszont ilyenkor – amikor a pasas szája sarkában megjelenik az a ránc, és szemhéja lassan ráereszkedik a barna szempárra – legszívesebben feldugtam volna a mutatóujjamat az orrába. Anyám is mindig ezt csinálta, amikor kicsik voltunk, és pofákat vágtunk valamire.

A szóban forgó férfiú – akinek egyszerre képzeltem el egy gyors és véres halálnemet meg egy gondosan kitervelt, hosszú változatot, ami tartalmazna mosogatószert meg az ő kajáit – megszólalt a qui-noasalátája mögött, ami akkora adag volt, hogy egy négytagú család is jóllakhatott volna belőle.

– Hallottad. Mondd le! – ismételte meg, mintha előszörre vala-hogy megsüketültem volna.

Ó, még szép, hogy hallottam. Tisztán és világosan. Pont ezért akartam kinyírni.

Ami gyakorlatilag jól mutatja, milyen elképesztően működik az emberi elme: egyszerűen vagyunk képesek kedvelni valakit, miközben a legszívesebben elvárnánk a torkát. Például mikor van egy húgod, akit szeretnél jól petefészken rúgni. Szereted, de egy jól irányzott gyomros biztosan a javára válna – na, nem mintha lenne bármiféle tapasztalatom ebben.

Mivel nem válaszoltam neki azonnal, még mindig ugyanazzal az unott arckifejezéssel hozzátette:

– Nem érdekel, mivel magyarázod ki magad. Csak csináld meg!

A bal kezem mutatóujjával feltoltam a szemüvegem az ornyergermen, a jobb kezemet viszont eltakarta a vitrin, így Aiden nem láthatta felmutatott középső ujjamat. Az arckifejezés egy dolog, most a hangszíne ingerelt fel igazán. Azzal figyelmeztetett, hogy teljesen felesleges vitába szállnom vele, ő már régen eldöntötte, hogy mit akar és mit nem, osszam be magamnak.

Mindig beosztom.

Amikor elkezdtem dolgozni az NFO amerikaifutball-szövetség háromszor is az Év Védőjévé választott játékosa mellett, a munkaköri leírásomban akadt néhány dolog, ami nem tetszett: nem szeretek alkudozni, nem szeretek nemet mondani, és nem szeretek a szemetesben turkálni, hiába vagyok szakács és takarítónő egyben. De a legjobban azt utálok – és tényleg nagyon, de *nagyon* utálok –, ha az utolsó pillanatban kell lemondanom egy találkozót. Megviseli az idegeimet, és nem fér össze az erkölcsi normáimmal. Az ígéret szép szó, ha megtartják, úgy jó, nem? De hát nem én hagyom cserben a rajongóimat. Hanem Aiden.

Az a szarházi, aki halálos nyugalommal már a második ebédet zabálja, és nem is érdekli, minek tesz ki engem, amikor fel kell hívnom az ügynökét. A rengeteg egyeztetés után nekem kell közölnöm vele, hogy Aiden *nem* megy el autogramot osztogatni San Antonio egyik sportáruházába.

Hurrá!

Felsóhajtottam, mert a lelkiismeret mintha a gyomromat is furkálta volna, majd megmasszíroztam merev térdemet azzal a kezemmel, ami kevésbé remegett az idegtől.

– De hát már megígérted...

– Vanessa, nem érdekel!

Megint azt a pillantást vetette rám. A középső ujjam megrándult.

– Mondd meg Robnak, hogy mondja le – erősködött, miközben hatalmas alkarja felemelkedett, és legalább fél kiló kaját tömött a szájába. A villa megállt a levegőben egy pillanatra, mikor sötét, macacs tekintete az enyémbe fúródott.

– Valami baj van?

Vanessa így. Vanessa úgy.

Mondd le! Mondja le Rob!

Aki bújt, aki nem.

Amúgy is utálok azzal a seggfej ügynökkel beszélni, aki nyilván külön boldog lesz, hogy két nappal a megbeszélte esemény előtt le kell mondania a részvételt. Üvöltöni fog, mint a sakál, aztán a haragja engem vesz célba, mintha lenne bármiféle hatásom Aiden Gravesre, „a winnipegi nagy falra”. Az igazság eközben az, hogy eleddig egyetlen döntést bízott rám: ajánlhattam egy fényképezőgép-márkát, mert ugye „nincs időm mindenféle keresgélésre”, és különben is, „ezért fizetlek”.

Igaza van, nyilván. Amennyit fizet, és amennyivel időről időre Zac is beszáll néhány dollárral, a legjobb, ha széles – ámbár erőltetett – mosollyal teszem, amit kér tőlem. Néha még egy pukedlit is kivágok hozzá, de Aiden úgy csinál, mintha nem látná.

Szerintem egyáltalán nem értékeli, mekkora türelemmel voltam a viselt dolgai iránt az elmúlt két évben. Más már régen leszúrta volna álmában. Amikor én tervezgetem, hogyan csinálnám, általában a fájdalommentes verziót választom.

Általában.

Aiden azonban teljesen megváltozott, mikor a tavalyi idény első hónapjában elszakadt az Achilles-ina. Igyekszem nem hibáztatni, tényleg nagyon igyekszem. Három hónapot ki kellett hagynia az idényből, és őt okolták, amiért a csapat a rájátszásba sem került be – nem könnyű ezzel megbirkózni. Ráadásul azt is rebesgetik néhányan, hogy nem fog tudni rendesen visszatérni hathavi pihenés és rehabilitáció után sem. Azzal a sérüléssel nem lehet viccelni.

De hát ez Aiden. Más sportolóknak még ennél is több időbe kerül újra lábra állni, már ha egyáltalán sikerül. De nem neki. A türelmemet azonban nemegyszer kikezdte már, mióta mankóval a hóna alatt járkal, és nekem kell rehabra meg mindenféle időpontra szállítanom.

Van, amikor egyszerűen túl sok hülye kérdés jut egy napra, még akkor is, ha ezek jogos kérések. Aiden imádja, amit csinál, és simán el tudom képzelni, hogy attól fél, esetleg nem lesz képes újra játszani, vagy olyan szinten teljesíteni, mint amit megszoktak tőle... – nem mintha ezt a félelmét egy szóval is említette volna. De ez abszolút érthető a számomra. Elképzelni sem tudom, hogyan érezném magam, ha valami történe a kezemmel, és soha többé nem lennék képes rajzolni.

Ettől függetlenül a rosszkedve olyan csúcokat döngetett, hogy bekerülhetett volna a rekordok könyvébe. Nagy szó ez tőlem, hiszen három idősebb lánytestvér mellett nőttem fel, akik sokszor egyszerre menstruáltak. Miattuk van az, hogy szinte semmi – és senki – nem tud felhúzni igazán. Tudom én, milyen az, ha folyamatosan piszkálják az embert, és Aiden még nem lépte át azt a bizonyos határt, sohasem csesztetett nyomós ok nélkül. Csak éppen néha hatalmas seggfej.

Az a szerencséje, hogy egy iciripicirit odavagyok érte, különben már régen elhúztam volna a csíkot. De ha az embernek van szeme, és ráadásul a férfiakat szereti, mégiscsak megdobban a szíve, ha Aiden Graves feltűnik a színen.

Amikor felhúzza a szemöldökét, és rám pillant a felkunkorodó, fekete szempillái alól, amikor mélybarna tekintete rám villan abból az arcból, ami kutyák láttán azonnal felderül, nagyot nyelek, megcsóválom a fejem, és a fogamat csikorgatva végigmérem. A pasas akkora, mint egy kisebbfajta ház, tehát azt várnánk, hogy az arcvonásai olyan elnagyoltak, mint egy őseMBERÉ, de persze nem azok. A jelek szerint minden sztereotípiának ellentmond. Okos, gyors, összeszedett és – legalábbis amennyire tudom – kanadai létére soha nem látott még hokimeccset. Életében max. kétszer mondta azt előttem, hogy „francba”, és nem eszik állati eredetű fehérjét. Nem eszik szalonnát. Kábé ő az utolsó lény, akiről azt feltételezném, hogy udvarias, és sosem kér bocsánatot. Soha.

Az egész ember egy merő ellentmondás: kanadai focista, aki nővényi eredetű étrenden él – nem szereti a végán szót használni –, de az egymásnak ellentmondó dolgok valahogy arányosan oszlanak el rajta. Ráadásul olyan jóképű, hogy nemegyszer hálát adtam Istennek, amiért szemet is teremtett rám.

– Ahogyan akard, nagyfiú – mondtam erőltetett mosollyal, és a szempillámat rebegtetve titokban felmutattam a középső ujjamat.

– Túl fogják élni – mondta Aiden lazán, a becézgetést meg sem hallva, és megfeszítette elképesztően izmos vállát. Esküszöm, egy alacsonyabb ember kényelmesen elférne keresztben a mellkasán. – Nem akkora szám.

Nem akkora szám? A promoterek másképpen gondolják, az ügynöke meg pláne, de Aiden azt szokta meg, hogy övé az utolsó szó. Senki nem mondott még neki nemet. Nekem mondanak nemet, aztán én viszem el a balhét.

Mondjon bárki bármit, Dallas profi futballcsapata, a Three Hundreds védőjátékosa nem teljesen seggfej, és lehet is vele dolgozni. Lehet, hogy vágja a pofákat és morog, de káromkodni még nem hallottam, és ok nélkül nem is üvölt. Igen, követel, tudja, hogy mit akar, és hogy mit hogyan szeret. Őszintén szólva ez a tulajdonsága csodálatra méltó, nekem meg az a dolgom, hogy mindent úgy csináljak, ahogyan ő akarja, függetlenül attól, hogy tetszik-e nekem vagy sem.

Bár már nem sokáig, emlékeztettem magam. Annyira közel volt a felmondás ideje, hogy szinte a kezemben éreztem a levelet. A gondolattól felvidultam egy kicsit.

Két hónappal ezelőtt a bankszámlámon megjelent egy kellemes kis összeg, amit akaraterővel, spórolással, és amikor éppen nem Aiden asszisztense/házvezetőnője/szakácsa voltam, különmunkával gyűjtöttem össze. Elértem a célokat: egyévnyi fizetésem gyűlt össze. Ezt akartam. Végre sikerült. Halle–a rohadt életbe–luja! Szinte éreztem a szabadság illatát.

A kulcsszó: szinte...

Mert Aidennel még nem közöltem, hogy felmondok.

– Miért vágsz ilyen képet? – kérdezte hirtelen.

A kérdés váratlanul ért, felkaptam a fejem. Felhúztam a szemöldököm, és adtam a hülyét.

– Milyen képet?

Nem jött be.

A szájában lógó villa felett egy pillanatra összevonta a szemöldökét.

– Olyat. – Az állával felém bökött.

Megvontam a vállam, ami azt volt hivatott közölni, hogy „Fogalmam sincs, miről beszélsz”.

– Akarsz valamit mondani?

Általában száz dolog is akad, amit mondhatnék neki, de túl jól ismerem. Nem érdeklí igazán, hogy akarok-e neki mondani valamit. Nem érdeklí, ha eltér a véleményem az övétől, vagy hogy úgy gondolom, valamit másképpen kellene csinálnia. Csak eszembe jutotta, ki itt a főnök.

Nyilván nem én.

Seggfej.

– Én? – pislogtam. – Az égvilágon semmit.

Lustán végignézett rajtam, aztán a konyhasziget másik oldala mögé rejtett kezemre esett a pillantása.

– Akkor ne mutogass be nekem! Nem fogom meggondolni magam az autogramosztással kapcsolatban – mondta megtévesztő nyugalommal.

Összeszorított szájjal engedtem le a kezem. Ez a pasas egyszerűen boszorkányos. Esküszöm az életemre, hogy egy rohadt boszorkány. Varázsló. Orákulum. Harmadik szeme van. Minden egyes alkalommal tudja, hogy bemutatok neki. Pedig szerintem elég óvatosan csinálom.

Amúgy meg nem hobbiból használom a középső ujjamat. Tényleg idegesít, hogy az utolsó pillanatban kell lemondanom a jelenését, ráadásul jó ok nélkül. Az, hogy meggondolta magát, és inkább edzeni akar délután, nem elég jó ok. De ki vagyok én?

– Rendben – motyogtam lehajtott fejjel.

Aiden, akinek valószínűleg fogalma sincs, hány éves lettem az idén, arról meg pláne nem, melyik hónapban születtem, egy pillanat törtrészéig elfintorodott. Vastag, sötét szemöldöke összeért, húsos ajka megrándult. Aztán megvonta a vállát, mintha már nem érdekelné, mit csinálók.

Az a vicc az egészben, hogy ha öt évvel ezelőtt azt mondták volna nekem, hogy én fogom elvégezni a piszkos munkát valaki helyett, körberöhögtem volna őket. Nekem mindig voltak céljaim, és mindig van tervem a jövőre. Mindig kell valami, ami hajt előre, és én többek között azt szeretném, hogy egyszer a magam főnöke legyek.

Tizenhat éves korom óta tudom – akkor vállaltam először munkát a nyári szünetben, és akkor üvöltötték le a fejemet először, mert nem tettem elég jeget a közepes pohárba –, hogy egy nap magamnak akarok dolgozni. Nem szeretem, ha megmondják, mit csináljak. Soha nem szerettem. Makacs vagyok és keményfejű, a mostohaapám szerint ez a legjobb és a legrosszabb tulajdonságom.

Nem a csillagos eget céloztam meg, és milliárdos sem akarok lenni. Híresség sem, meg semmi olyasmi. Egy kis céget szeretnék, és annyit dolgozni grafikusként, amennyiből ki tudom fizetni a számlákat, bevásárolhatok, és még marad is belőle egy kicsi. Nem akarok többé senki nagylelkűségére és hangulatára támaszkodni. Azt csináltam, mióta az eszemet tudom: reménykedni, hogy anya józanon jön haza, reménykedni, hogy a nővéreim csinálnak valami kaját, ha anya nincs otthon, aztán abban reménykedni, hogy a gyámügyes

nőnek sikerül elérnie, hogy együtt maradhassak a kisöcsémmel...
Ez most hogy jutott eszembe?

Szóval a legtöbbször tudtam, mihez akarok kezdeni, ezért naivul azt gondoltam, hogy a csata felét már megnyertem. A többi már gyerekjáték.

Azt viszont senki sem meséli el neked, hogy a céljaid felé vezető út nem egyenes, inkább egy labirintusra hasonlít. Megállsz, elindulsz, meghátrálsz, befordulsz néhány rossz sarkon, de ami a lényeg: soha nem szabad elfelejteni, hogy van kijárat. Valahol legalábbis van.

Akkor sem szabad feladni, hogy megkeresd, amikor a legszívesebben ezt tennéd.

Akkor meg főleg nem, amikor könnyebb és kevésbé ijesztő haladni az árral, mint a saját lábodon állva törni az utat.

Aiden egy üres pohárral a kezében felállt, és visszatolta a széket. Hulk Hoganre emlékeztető termete mellett eltörpül a nem éppen aprócska konyha is, amikor itt időzik, gyakorlatilag szinte egész nap. Micsoda meglepetés. Legalább hétezer kalóriát eszik egy nap. Egy átlagos idényben ezt feltornázza tízezerre. Naná, hogy állandóan a konyhában lóg. Én úgyszintén – mert én készítem el a kajáját.

– Vettél körtét? – kérdezte, és miközben vizet töltött magának a hűtőből, meg is feledkezett a beszélgetésünkről és a középső ujjamról.

Nincs lelkiismeret-furdalásom amiatt, hogy mindig rajtakap. Amikor először megtörtént, azt hittem, belehalok a szégyenbe, és hogy ki fognak rúgni, de most már ismerem Aident. Egyáltalán nem érdekli a dolog, legalábbis ezt gondolom, hiszen az állásom még mindig megvan. Láttam már párszor, mi történik, ha megpróbálják felpiszkálni, és olyan sértéseket vágnak a fejéhez, ami még *nekem* is fáj. Tudjátok, mi történik olyankor? Az égvilágon semmi, úgy tesz, mintha nem hallaná.

Bevallom, lenyűgöz, milyen hajlíthatatlan a gerince. Én már attól szétesem, ha valaki rám dudál vezetés közben.

De hiába csodálatra méltó Aiden, hiába olyan kerek a fenéke, hogy a nők úgy forognak utána, mint a napraforgótányér, és hiába gondolják azt a legtöbben, hogy ostobaságot követek el, amikor felmondok egy sportszergyár kedvenc reklámarcának, én menni akarok. Ezt napról napra erősebben érzem.

Iszonyú keményen dolgozom. Senki nem végzi el helyettem a munkát. Ezt akarom, mindig is ezt akartam. Évek óta az lebeg a szemem előtt, hogy a saját főnököm lehessenek. Nem pedig az, hogy seggfejek próbáljanak meg lerázni telefonon, és hogy egész életemben az ország leglátványosabb fenekét rejtő alsóneműket hajtogassam.

Mondd meg neki, mondd meg neki most rögtön, hogy fel akarsz mondani, erősködött az agyam majdnem kétségbeesetten.

De a döntésképtelenség és az önbizalomhiány bosszantó hangocskája, ami állandóan ott dűnnyögött, ahol a gerincemnek kellett volna lennie, megint megkérdezte: *Hova sietsz?*

Amikor először találkoztam „a winniepegi nagy fallal”, a második hozzám intézett kérdése ez volt:

– Tudsz főzni?

Nem fogott velem kezét, nem kért, hogy üljek le, semmi ilyesmi. Visszagondolva az első találkozásunkra, sejthettem volna, hogyan alakulnak majd a dolgok kettőnk között.

Aiden mindössze a nevemet kérdezte meg, miután beengedett az ajtón és bevezetett a gyönyörű, tágas konyhába, amit akár televízióban is lehetne mutogatni. Aztán rátért a főzésre.

Előtte a menedzsere kétszer is meginterjúvolt. Az állás abba a jövedelemkategóriába esett, amit megcéloztam, és abban a pillanatban semmi más nem számított. A fejedvadász cég, ahová bejelentkeztem, háromszor is behívott az irodába, hogy meggyőződjenek róla, elküldhetnek-e a „hírességhez”, ahogyan ők Aident nevezték.

Mivel volt egyetemi diplomám, igen változatos munkakörökben dolgoztam korábban – három évig voltam egy válóperes ügyvéd titkárnöje az egyetem alatt, a nyári szünetekben fényképészként ügyködtem, ha felfogadtak, és mellékállásban sminkes cuccokat árultam egy katalógusból –, és jó referenciáim is voltak, kiérdemeltem egy visszahívást.

De szerintem nem ezért kaptam meg az állást, hanem azért, mert látványosan nem érdekelt a foci. Ha a televízióban meccs ment, oda se figyeltem. Aiden Gravesről korábban nem is hallottam. Azt mondjuk nem árultam el, hogy utoljára a gimiben láttam meccset, a lelátóról. Tehát amikor a menedzser megemlítette, hogy kinek kellene dolgoznom, üres tekintettel pislogtam vissza rá. Valószínűleg sohasem fogom megtudni, hogy a közönyöm miatt kaptam-e meg az állást, de gyanítom, hogy igen.

Még akkor sem néztem meg, ki ez a pasas, amikor a menedzser felajánlotta nekem a munkát. Ugyan minek? Mit találhatnék róla a neten, ami miatt meggondolom magam, és mégsem leszek az asz-szisztense? Semmit, nyilván. Nem szégyellem kimondani, hogy tőlem akár sorozatgyilkos is lehetett volna, akkor is elvállaltam volna egy ilyen jól fizető állást.

Utólag persze kiderült, jól tettem, hogy nem kerestem róla információkat. Később tudtam meg azt is, miközben a rajongóknak borítékoltam a képeit, hogy nincs az a fénykép, ami visszaadná, milyen az életben.

Százkilencvenöt centi magas, az idény közepén majdnem százharminc kiló, és az aurája miatt hamarabb nézném mitológiai hősnak, mint közönséges halandónak – Aiden felöltözve is brutálisan fest. Az izmai nem dísznek vannak rajta. Kőkemény a pasas. Mindenhol. Azon se csodálkoznék, ha röntgennel kimutatnák, hogy a csontjai sűrűbbek, mint egy átlagemberé. Az izmai kizárólag arra a célra épültek, hogy a lehető legnagyobb hatékonysággal blokkolhassa a passzokat, és vigye földre az ellenfél irányítóit.

Az első találkozásunkon viselt extra méretű póló nem rejtette el a csuklyás, mell- és deltaizmait, a bicepszéről és a tricepszéről nem is szólva. A csávó teljesen *kidolgozott*. A combján feszült a melegítőnadrág. Emlékszem, az jutott eszembe, hogy az ökle akkora, mint egy téglá, és hogy még sohasem láttam ilyen vastag csuklót.

Aztán ott van az az arc, amit még egy ideig nézнем kell. A nagydarab férfiak arcvonásai általában elnagyoltak, Aiden azonban úgy jóképű, hogy esztétikailag nem feltétlenül mondanám gyönyörűnek. Az arca vékony, a pofacsontja magasan fekszik, az álla előreugró. Mélyen ülő szeme fölött vastag, fekete szemöldök húzódik. Arca alsó felét erős borosta borítja, ami már akkor kiütözik, amikor befejezi a borotválkozást.

A homlokától a füle alá vezető hófehér heget azonban a borosta sem takarja el. Aztán ott van a szája, ami egy nálánál kisebb termetű emberen, akinek nincs ilyen kisugárzása, egyszerűen mogorvának tűnne. A haja barna, a bőre napbarnított. Az inge alól egy vékony aranylánc kandikál ki, amire régen nem figyeltem, annyira lekötött Aidenben minden más, de hónapokkal később megtudtam, hogy Szent Lukács medálja van rajta, és nélküle sehová sem megy.

Kezdetben már a mérete elég volt ahhoz, hogy berezeljek tőle. Átható, sötét pillantása csak felerősítette a minden porúsából áradó

fenyegetést. Ennek ellenére az első gondolatom ez volt: azt a kurva! Nos, ezt a gondolatot elhessegettem, mert az ember nem gondol csak úgy ilyesmit újdonsült főnökéről.

Az első találkozásunk alatt bólogatáson kívül minden másra alkalmatlan voltam. Úgy mentem oda, hogy bármit megcsinálok, mert kell az állás. A menedzsere és az ügynöke már az interjúk során tudatosította bennem, hogy a főzés a munka része, ami rendben is volt. Gyerekkoromban a saját káromon tanultam meg, hogy ha enni akarok, akkor nekem kell elkészítenem a kajámat, mert a nővéreim nem fárasztják magukat főzéssel, azt meg soha nem tudhatam, anya milyen állapotban jön haza. Az egyetemen a kolekszobámban egy rezsón tökéletesíttem a tudásomat.

Aiden először mereven bámult rám, majd felrobbantotta a bombát, amire senki sem készített fel:

– Nem eszem állati eredetű ételeket. Gond?

Szóval ismerek-e olyan ételeket, amiben se tojás, se hús, se sajt nincsen? Egyetlenegyet sem. Ezt az aprócska kitételét senki sem említette meg – ő meg nem úgy festett, mint azok a vegánok, akiket eddig ismertem –, de nincs az az isten, hogy megint három munkahelyen dolgozzak, ha nem muszáj. Éppen ezért hazudtam.

– Dehogy, uram.

Ott állt a konyhában, és végignézett a sötétkék vászonnadrágon, a japán ujjas, lyukacsos fehér blúzon és a barna magas sarkú cipőn. Idegességemben összekulcsoltam a kezem magam előtt. Az ügynökség azt javasolta, hogy laza üzleti öltözkében jelenjek meg, és abban is mentem.

– Biztos? – kérdezte Aiden.

Bólintottam, és fejben máris a telefonomon keresgéltem recepteket.

A szeme összeszűkül, de nem kérte ki magának a nyilvánvaló hazugságot. Én ennyivel is beértem.

– Nem szeretek főzni és étterembe járni. Naponta négyszer étkezem, és két nagy smoothie-t is iszom. A főétkezésekről te gondoskods, én megoldom a közteseket – mondta, és karba tette a kezét méteres mellkasán.

– A fenti számítógépen elmentettem minden jelszót. Olvasd és válaszold meg az e-mailjeimet, a postafiókomat meg hetente néhányszor ki kell üríteni, ez is a te dolgod lesz. A kulcs a hűtő melletti fiókban van. Később leírom, melyik postán van, és mi a száma. Amikor visszajövök, csináltathatsz egy másolatot a ház kulcsáról. A közösségimédia-oldalaimat naponta kell frissíteni, nem érdekel, mit írsz ki, csak használd a józan eszed.

Amikor ezt hozzátette, mélyen a szemembe nézett, de nem vettem magamra a dolgot.

– Mosoda, időpontok... – sorolta a feladatokat, amiket igyekeztem elraktározni magamban. – Van egy lakótársam is. Már megbeszéltük, hogy amennyiben megfelelsz, neki is főzhetsz néha, ha megkér rá. Külön fizet neked, ha elvállalod.

Még több pénz? Arra sohasem mondanék nemet. Csak ha le kellene szopnom érte a pasast.

– Minden világos? – kérdezte az új főnököm.

Csak bólogatni tudtam. Semmi olyat nem mondott, ami ne lenne megszokott abban a munkakörben, tőlem meg csak annyi telt, hogy a számat látva bámultam. Még sohasem találkoztam élő futballszárral korábban, bár az egyik barátom játszott az egyetemi csapatban. Akkor még nem sejtettem, hogy emberek létezhetnek ekkora méretben is, próbáltam fejben kiszámolni, mennyit kell Aidennek ennie ahhoz, hogy a megfelelő mennyiségű kalóriához hozzájusson.

Barna tekintete végigfutott az arcomon és a vállamon, majd ismét a szemembe nézett. Kemény, kérlelhetetlen arckifejezéssel meredt rám.

– Nem beszélsz valami sokat, igaz?

Halványan rámosolyogtam, és megvontam a vállam. Tényleg nem szövegelek sokat, de azt sem lehet rám mondani, hogy visszahúzódo vagy csendes vagyok. Meg aztán, nem akartam elszúrni ezt a dolgot, addig nem, amíg meg nem tudom, mit vár el egy asszisztenstől.

Ha visszagondolok arra a napra, nem hiszem, hogy jó benyomást tettem rá, de ki nem szarja le? Nem pörgethetem vissza az időt.

Aiden, az új főnököm biccentett egyet az állával, később megtudtam, hogy nála az helyettesíti a bólogatást.

– Remek.

Az elmúlt két évben nem sok minden változott.

A munkakapcsolatunk oda fejlődött, hogy már nem szólítom „uram”-nak, és két szónál hosszabb mondatokat is intézek hozzá.

Mindent tudok Aidenről, amit csak tudhatok, bár személyes információt kiszedni belőle olyan, mint egy foghúzás. Elmesélhetem, hány éves, mennyi pénz van a bankszámláján, melyik fűszertől viszolyog, és milyen márkájú alsóneműt szeret. Tudom, mi a kedvenc étele, mekkora cipőt hord, milyen szint nem venne fel soha, és azt is, milyen pornót kedvel. Tudom, hogy ha több ideje lenne, azonnal beszerezne egy kutyát. Nem családra vágyik. Kutyá kell neki.

De ennél többet képtelenség megtudni róla, legyen akármilyen jó kukkoló vagy megfigyelő az ember. Aiden foggal és lecsókolbász méretű ujjainak minden körmével ragaszkodik a magánéletéhez.

Érzésem szerint annyi mindent nem tudok róla, hogy egy élet is kevés lenne ahhoz, hogy kicsalogassam belőle a részleteket.

Miután rájöttem, hogy nem fog Hihetetlen Hulk módjára átváltozni, ha nekiszégezek néhány kérdést, megpróbáltam barátságosan közeledni hozzá, de feleslegesen erőlködtem. Az elmúlt két évben egyetlen mosolyomat sem viszonzta, a „Hogy vagy?” kérdést meg sem hallotta, és a hírhedt nézés mellett, amitől felállt a hátamon a képzeletbeli szőr, ott volt az a hangsúly is, az a szinte önelégült hangszín, ami miatt megérdemelt volna egy seggbe rúgást... Valakitől, aki jóval természetesebb nálam.

A főnök-beosztott viszony napról napra alakult, formálódott. Kedveltem annyira, amennyire olyasvalakit lehet, akivel a hét öt napján találkozok az ember, akiről gyakorlatilag gondoskodik, mert ez a munkája, de aki úgy bánik velem, mintha csak egy pokol fenekére kívánt, idegesítő kishúg volna. Két éven keresztül azt is szívesen megtettem neki, amihez semmi kedvem sem volt, bár a főzés, az e-mailezés és a rajongóival kapcsolatos feladatok miatt tényleg szeretek az asszisztense lenni.

És pontosan ezért beszélem le magam állandóan a felmondásról. Mert felnézek a Facebookjára vagy a Twitterre, és valamelyik rajongója posztol valamit, ami megnevettet. Néhányukkal megismerkedtem a neten keresztül, ők emlékeztetnek arra, hogy nem is olyan rossz Aidennek dolgozni. Nem ez a világ legrosszabb melója, távolról sem az. A fizetés több mint jó, a munkaidő megfelelő, ráadásul majdnem minden nő szerint, már aki tud arról, kinek dolgozom, nekem van „a legszexibb főnököm széles e világon”. Ez is benne van. Ha már muszáj valakinek a képét nézmem, nézzek olyasvalakit, akinek az arca és a teste megszágyenít minden könyvbörítón pózoló modellt.

Vannak azonban olyan dolgok az életben, amiket csak akkor tehet meg az ember, ha kilép a komfortzónájából, és kockázatot vállal. A saját vállalkozás számomra pont ilyen.

Emiatt nem mondtam még Aidennek, hogy „Sayonara, nagyfiú”, pedig az agyam szerint már legalább nyolcvan lehetőség kínálkozott erre.

Izgulok. Rettegek attól, hogy felmondjak egy jól fizető munkahelyen, ami stabil is, ameddig Aiden futballkarrierje tart. Ám ez az érv sokat veszített már a szépségéből.

Aiden és én nem vagyunk barátok, egymás bizalmasai meg pláne nem. De miért is lennénk? Ez az ürge legfeljebb három emberrel állt szóba, amikor éppen nem edzett vagy rohant egy-egy meccsre. Szabadság? Nem vette ki. Szerintem azt sem tudja, mi az.

Se családról, se barátokról nincs egy árva fotó sem a házában. Egész élete a futballról szól. Ez jelenti számára az egész világot.

Aiden Graves életében én egy nagyon kicsi pont vagyok. Elviseljük egymást. Nyilván. Neki asszisztens kellett, nekem meg munkahely. Ő elmondja, mit akar, én meg végrehajtom, akár tetszik a dolog, akár nem. Néhányszor próbáltam már elérni, hogy meggondolja magát, de valahol a szívem mélyén mindig tudtam, hogy tojik a véleményemre.

Nem lehet az örökkévalóságig barátságosan viselkedni valakivel, aki folyamatosan a közönyével tüntet. Egy idő után feladja az ember. Ez egy munkahely, se több, se kevesebb. Pontosan ezért dolgozom olyan keményen, hogy egy nap a magam ura legyek, és hogy olyan emberekkel dolgozzak együtt, akik értékelik a kemény munkát.

Közben meg itt vagyok, halál idegesítő dolgokat csinálok, és tologatom az álmaim megvalósítását. Csak még egy nap, meg még egy, és még egy...

Mi a fenét művelek én?

– Csak magaddal cseszel ki, senki mással – mondta Diana, amikor a legutóbb beszélünk. Megkérdezte, szóltam-e már Aidennek, hogy felmondok, én meg az igazat mondtam neki: nem.

A megjegyzése betalált. Az egyetlen ember, akinek kárt okozok a halogatással, *én* vagyok. Tudom, hogy szólnom kellene Aidennek. Senki sem fogja helyettem elintézni, ezt is nagyon jól tudom. De...

Na jó, nincs de. Illetve mi lesz, ha megégetem magam a magam uraként?

Mindent kiterveltem, és az üzletet úgy építettem fel, hogy ez ne fordulhasson elő, emlékeztettem magam, miközben Aiden velem szemben evett. Tudom, mit teszek. Van félretett pénzem. Jól csinálom, amit csinállok, és szeretem is csinálni.

Minden rendben lesz.

Minden rendben lesz.

Mire várok? Korábban, amikor szólni akartam Aidennek, a tökéletes pillanat váratott magára. Éppen zöld utat kapott, hogy a sérülése után edzeni kezdjen, nem terhelhettem rögtön ezzel. Nem akartam cserben hagyni, pont amikor éppen talpra állt. Aztán meg Coloradóba utaztunk, hogy nyugodtan tréningezhessen. Máskor meg nem péntek volt. Vagy rossz napja volt. Vagy... Mindegy is. Valami mindig volt. Mindig.

Nem azért maradok vele, mert szerelmes vagyok belé, semmi ilyesmi nincs. Lehet, hogy eleinte, mikor dolgozni kezdtem neki, örülten odavoltam érte, de a viselkedése lehűtötte a lelkesedésemet. Sohasem gondoltam, hogy hopp, egyszer majd rám néz, és az jut eszébe, hogy én vagyok a legfantasztikusabb ember, akivel valaha találkozott. Ilyen idiótaságra nincs időm. Két célom volt az egész-szel: megtenni mindent, amit csak akart tőlem, és mosolyt csinálni

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

egy olyan embernek az arcára, aki egyébként sohasem mosolyog. Az egyik célt el is értem.

Az évek alatt a vonzalmam teljesen átalakult, és ma már csak egyetlen dolog miatt lelkesedem érte – helyesbíték: *értékelek* benne, egészséges, normális mértékben –, ez pedig a munkamorálja.

Meg az arca.

És a teste.

Pedig rajta kívül is akad megannyi szép testű és arcú pasi a világon. Én már csak tudom. Szinte mindennap modelleket bámulok.

De a külső nekem nem számít. Nem szexi csávók fogják valóra váltani az álmaimat.

Nagyot nyeltem, és ökölbe szorítottam a kezem.

Mondd meg neki, súgta az agyam.

Mi lehet a legrosszabb, ami történhet? Új állást találni, ha nem lesz elegendő ügyfelem? Milyen borzasztó. Soha nem fogom megtudni, mi lesz, ha nem próbálom meg.

Az élet tele van kockázattal. Mindig is ezt akartam.

Mély lélegzetet vettem, és lassan végigmértem a csávót, aki már két éve a főnököm.

– Aiden, szeretnék valamit mondani neked.

Mert mit is tehet velem? Megtiltja, hogy felmondjak?